

- На двадесет и осем. Защо питаш?

Той се усмихна.

- Днес навършвам осемнадесет години. Значи съм точно десет години по-млад от теба.

Ефросина скочи и се доближи до него. Наведе се и го целуна по челото. Каза с развълнуван глас!

- Бъди жив и здрав - нека те пазят Света Богородица Влахериска, Свети Димитър и Света София - и почака малко.

Но Иваница не вдигна ръка към нея и тя седна отново на мястото си. Без да я забележи князът, хетерата сипа в чашата му пудра от змийски кожи. Един монах на предния ден ѝ я беше продал за десет перпери.

Със затаен трепет жената следи лицето на момъка.

- Какво ти е Ефросина? Какво има?

- Нищо.

От чародейното вино Иваница поруменява, очите му блесят, странна умора натежава тялото му. Прекарва няколко пъти длан по челото си. Сърцето му бие глухо и неравно. Като на сън той става, бавно се приближава към хетерата. Сякаш бълнува.

- Ефросина... Ефросина... Обикнах те от първия ден, когато те видях...

Изтръпнала от безумна радост, жената затваря очи и чака. Чака. След това дигна клепачите си очудена. Бледен като платно, князът се извърща гърбом и стисва главата си между длани. Страшен вик гори душата му.

Със жени и пари ромеите са погубвали българите! - ехти далечният глас на Асена. - Проклет да бъде този от моя род, който вземе ромейка...

Нима и Иваница се беше вече подхлъзнал? Нали така са били подмамвани и другите?